

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16.

Den 15de Maj 1888.

37te Aargang

En Epistel

til Embedsmandene og Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, forsamlede i General-Konference.

Kjære Brødre og Søstre!

Bed hver af de sidste sex General-Konferencer er en Epistel fra Præsident-skabet bleven oplæst til de Forsamlede og senere offentliggjort i Bladene til Gavn for dem, der ikke have kunnet være tilstede ved Konferencen. Uarsagen til dette er velbekendt for Verden og de Hellige. Mange af Apostlene have ikke været i Stand til at overvære disse Konferencer eller andre offentlige Sammenkomster. Deres Koft har ikke lydt til Belærelse og Opnuntning, styrkende og advarende de Hellige, ejheller have de offentlig udført de Pligter, der paahvile dem som Følge af det Præstedømme, de bære. Det er derfor rigtigt, at Epistler blive skrevne til Kirken, for at de deri kunne bære deres Vidnesbyrd og give de Hellige Raad. Saa længe den nuværende Tingenes Tilstand vedvarer med Hen-

syn til Apostlene, ere de Raad og Formaninger, der ere givne i de foregaaende Epistler, saa indholdsrige og omhandle de Sidste-Dages-Helliges Pligter saa grundigt, at vi ikke se nogen Nødvendighed for at gjentage dem eller for længe Epistlen med dem.

Modgang styrer de Hellige i Ansigtet. Der er intet Folk, som vi kjende noget til, der har maattet gennemgaa saadanne Scener eller har haft en saa mærkelig Erfaring som de Sidste-Dages Hellige. De Prover og Besværligheder, vi have maattet udholde, have intet Sidesynske i vor Tidsalder. Men de Prover, vi i de sidste tre Aar have udstaaet, og som ligge umiddelbart for os, ere nye endog i vor Erfaring. De komme over os i en ny Skikkelse. Naagtet de have samme Udspiring, blive dikterede af samme Mand og i samme Hensigt som andre Kæfter, der ere op-

fundne til vor Odelæggelse, ere de miværende i mange Ting forskjellige fra, hvad vi tidligere have oplevet. Vi ventede fra Begyndelsen, at efterjorn dette Værk tiltog i Jndfyndelse og Udstrækning her paa Jorden, vilde Modstand og Forfølgelse ogsaa tiltage. Dette er tidt og ofte blevet forudsagt. Derjorn vi altsaa ikke ere beredte for disse Prover, da er det ikke af Mangel paa Advarslær. De Sidste-Dages Hellige, der have levet jaaledes, at de kunne nyde Anden af deres Religion, have forberedt sig til de Prover, som vi allerede have gennemgaaet jaavel som andre, der maatte vente os, for vi vinde Sejr over Satan og Mørkets Magter.

Aabenbaringens Privilegium.

Det er den Forndvidenhed, som Gud har skænket os angaaende sit Værk, og som han stadig tildeler sit Folk, efterjorn det behøves, der giver de Sidste-Dages Hellige Styrke. Aabenbaringens Princip gaar gjennem hele Kirken fra Hovedet til alle dens Medlemmer. Dette Princip er ikke indskrænket til én Mand eller til tre eller til tolv; det er udstrakt til enhver af Kirkens Medlemmer i større eller mindre Grad, efterjorn hver enkelt søger at gjøre Brug af samme. Dog er der en regelmæssig Maade, paa hvilken Herren tilkjendegiver sin Villie angaaende Kirkens Regjering. Der er kun én Mand ad Gangen paa Jorden, der holder denne Myndighed. Men ethvert Medlem har Ret til at modtage Aabenbaring fra Herren angaaende sine egne Affærer og angaaende Rigtigheden af offentlige Lærdomme og Foretagender.

Den Forjættelse, der ledjager Evangeliet's Forfyndelse, som det er aabenbaret fra Himlens Gud, er, at den Helligaand vil blive tildelt den, der

oprigtigt omvender sig og adlyder Evangeliet's Ordinanter. Gjennem den Helligaand erholde vi Kundskab om det forbigangne og tilkommende, og Herrens Villie bliver tilkjendegivet os. Paa denne Maade aabenbarer den Almægtige sine Hensigter til dem, der adlyde hans Befalinger, og hvis Levnet er rent og antageligt for ham, saa at de blive forberedte paa de Begivenheder, der forestaa.

Derjorn der ere Medlemmer i Kirken, der ikke vide, at dette er Sandhed, da er det, fordi de ikke leve jaaledes, at de kunne nyde disse Privilegier. Alle de Hellige burde leve i noje Forbindelse med den Helligaand og gjennem den med Faderen, ellers staa de Fare for at blive overvundne af det Onde og for at falde fra.

Derfor sigt vi til de Sidste-Dages Hellige: Den Helligaand vil ikke dvæle i urene Tabernakler. Derjorn I onst at nyde Eders Religions jande Gaver og Kræfter, maa I holde Eder rene. Have I gjort Eder skyldige i Svagheder og Synder, maa I omvende Eder, det vil sigt, I maa aldeles forjage dem. Vi kunne ikke behage Gud paa anden Maade. Hellighed er hans Navn, og han glæder sig, naar hans Born bestræbe sig for at være rene.

Kirkens Embedsmands Fraværelse.

Vi føle os tilskyndede til at tale angaaende dette Emne, fordi de Hellige maa holde sig meget nær til Gud for at kunne vore i Kundskab om ham, og den Stilling, som vi nu indtage, kræver meget mere Hjælp og Bistand fra Herren end sædvanlig. Kirken har aldrig tidligere i saa lang Tid været foruden saa mange af dens ledende Mand, til hvilke Medlemmerne plejede at se hen for at erholde Underviisning og Raad. Ifke alene er Tallet paa de Apostle,

som offentlig kunne udføre deres Pligter, blevet formindsket, men de samme Narjager, som holde Apostlene borte, gjør at mange Stavs-Præsidenter, Biskopper og deres Raadgivere ogsaa ere borte og have afholdt mange Højraadsmedlemmer og andre aktive Mænd i Kirken fra at udføre deres Pligter aabenlyst. Folket har ved disse Mænds Travarelse følt Savnet af deres Raad og Ledelse. Men har Herren derfor forglent sit Folk? Nej, visjelig ikke. De trofaste Mænd, der ikke have været i Stand til at vise sig blandt Folket, have stedje antraabt Gud om at varetage Folkets Besserd, og at han vilde have Medlidenthed med sin Flok og give dem sin Helligaand, fordi de nu maa indvare hans Tjeneres opmuntrende Navvarelse.

Guds Hensigter.

Fresheren siger: „Det er vel uduvendigt, at Forargelser skulle komme, men ve dem, ved hvem de komme.“ I vort Tilfælde ere Forargelser komne, og det synes, som om vi ikke kunne undgaa dem. Skulle vi ikke erkjende Herrens Haand i Alt, hvad der er foregaaet i vort Land, og som berører os saa dybt? Vi, der i alle vore Afjærer og under alle Omstiftelser have set hans styrende Haand lede os, maa absolut føle, at de sidste tre à fire Aars Begivenheder ere blevne tilsladte af ham i en vis Hensigt. Vi kunne ikke antage, at disse blot have været bare tilfældige Tildragelser uden nogen Hensigt. Gud har ikke handlet jaaledes med os i Fortiden. Maltet Meget har forekommet os ufatteligt, medens vi have maattet gennemgaa det, har Tiden dog altid bragt Lys over det, saa at vi have kunnet forstaa og fatte det. Medens vi gennemgik Proverne, anerkjendte vi maaske nok Herrens Haand i dem, fordi Herren havde jagt, at vi skulde gjore

det, men det skete kun paa Troens Princip. Senere, naar vi have stuet tilbage og set, hvor vidunderligt Gud har handlet med os, have vi anerkjendt hans Haand i vore Besværligheder ikke ved Troen alene, men fra virkelig Overbevisning. Saaledes er det ogsaa med den Erfaring, vi nu erholve, skjønt den kan være pinlig nok, medens den staar paa.

Gud har en vis Hensigt med den Behandling, vi nu ere udsatte for. Hvad end Følgerne ville blive for dem, der have dikteret og iværksat den, saa kan Proven dog ikke blive andet end til vort Gavn, dersom vi modtage den i den rette Aand og bærer den taalmodig. En god Virkning er allerede synlig. De Sidste-Dages Hellige ere nødsagede til i maaske højere Grad end nogenstunde tidligere at handle og tænke selvstændigt og ikke stole saa meget paa Andres Ledelse. De, der ikke have levet jaaledes, at Guds Aand har kunnet vejlede dem, jubile maaske og salde; men de, der holde sig Guds Befalinger efterrettelige, ville erfare, at han ikke har forglent sine Løfter og ikke har ladet dem være uden Vidnesbyrd om den Vej, de skulle vandre paa.

De Hellige maa prøves.

Den Vej, paa hvilken Herrens Folk har maattet vandre, har være belagt med mange Besværligheder. De have været omgivne af Fjæver. Mørke Stjer have næsten indhyllet dem, men gennem det Høle har Herrens jagte, stille Røst stedje ladet sig høre. Hans Hellige have haft Vidnesbyrd fra ham om, at den Vej, de havde begyndt at betrede, er den rette, og at han aldrig vil undlade at tilkjendegive sin Villie til dem, saa længe de leve overensstemmende med hans Villie.

Det synes tydeligt, at det er Guds

Hensigt at lutre sine Dørn, saa at de kunne vise deres Standhaftighed og kjende af hvad Bestaaffenhed den Grundvold er, som de bygge paa. Meget er sket i de sidste tolv Maaneder, der vel egner sig til at prøve deres Tro og Udholdenhed. Det er umuligt andet, end at de, der ikke leve saaledes, at den Helligaands Vys kan skinne i deres Hjærte, ville frygte og tvivle angaaende Guds Værf. Saaledes er der sket saa mange underlige Ting, som man ikke forestillede sig vilde ske ved Opbyggelsen af Zion, saa at Enhver maa have selvstændig Kundskab for at forstaa, at det er Herren, der leder os ad den Vej, vi nu vandre. For dem, der ere tilbojelige til at tvivle og blive modfaldne, kan det vel undertiden se ud, som om Skibet Zion drev bort fra sin gamle Fortøjningsplads, fordi der foretages Skridt, og det tillades at gjøre Ting, der i deres Døne se ud som om de ville bringe Herrens Værf til Undergang.

Kretsfærdig Kritik.

Der har altid været Nogle iblandt os, der have været fndte med hange Aelsker, og som aldrig have kunnet se Guds Visdom i de Forholdsregler, som hans Følk ere blevne ledte til at tage. De have betvivlet og fundet Fejl ved de Raad, der ere blevne givne, og have paastaet, at der ikke mere gaves Nabebaring, og at de Hellige ikke længere bleve ledede af Mænd, hvem Gud tilkjendegav sin Villie. Profeten Joseph undgik ikke Saadannes Kritik og Dabel. I Lobet af Brigham Youngs lange Præsidentskab bleve de samme Bestyrdninger gjentagne, og Mange kaldt fra Kirken, fordi, som de selv sagde, de ikke længer troede, at han blev ledet af Herren. Erfaringen har lært os, at de, der gjøre saadanne Paastande, selv ere forværkede.

Men de Trofaste — de, der have levet som virkelige Hellige og efter Evangeliets Forskrifter — have ikke været prøvede med den Slags Trivul. Der var maaske Meget, de ikke rigtig forstod, men da de vare i Besiddelse af Guds Mand og bleve ledede af den, stolede de paa Herren og overlod aldeles Styrelsen af hans Rige til hans egen ophøjede Visdom. Tiden viste dem, at Kirken ikke var bleven ledet ad forkerte Veje. Dette er hørdet saa ofte i vor Historie, at de, der kjende den, snart ville erindre, til hvilke Tider vi sigte. Paa denne Maade er Følkets Tro stadig bleven jæt paa Prove.

Den Salvelse, de Hellige have modtaget.

Apostelen Johannes jagde i sin Tid, da han talte til de Hellige:

„Og den Salvelse, som I annammede af ham, bliver i Eder, og I have ikke Behov, at Nogen skal lære Eder; men ligesom den Salvelse lærer Eder Alt, og er Sandhed og ingentunde Logu, da bliver i ham, som den haver lært Eder.“

De Hellige i vore Dage have modtaget den samme Salvelse, og de burde indtage en saadan Stilling, at de ikke behøve at være afhængige af Mennesker for at vide, hvad der er Ret. De have haft tilstrækkelig Undervisning i de juundne Dage. Nu ere de tildeels berøvede denne Undervisnings-Kilde. Det lader til at have været Herrens Hensigt, at de skulle vise Himlen saavel som hverandre og Verden enten de Sandheder, der er blevet lært dem, have haft den rette Virkning paa dem eller ikke, vise, om de, naar de til en vis Grad bleve overladede til dem selv, vilde lade sig lede af Sandhedens Principer eller af Babylons Mand og Skikke som omgive dem, naftet de skulle anses for at være jamlede ud fra dem.

Nødvendigheden af Selvundersøgelse.

Den nærværende Tid egner sig fortræffelig til at lære ethvert Medlem i Kirken at kjende sig selv, at bedømme sit Levnet og Vandel og lade det blive belyst af de himmelske Principer, der ere aabenbarede til os. Vor Kaldelse er ikke af almindelig Betskaffenhed. Vi have erholdt store Privilegier og Fortrin. Som et Folk er det blevet os anbeforet at lægge Grunden til Guds Rige her paa Jorden. Vi burde udføre enhver af vore Handlinger med dette for Dje. Ingen, der kalder sig en Sidste-Dages Hellig, burde handle anderledes, end Herren har lært os, og Enhver bør spørge sig selv: Har jeg i alle mine Ord og Gjerninger Zions Fremgang for Dje? Afviger jeg af Bølgjærlighed og Torst efter Fordel fra den Vej, som Gud ved sin Helligaand og sine Tjenere har aubvist mig? Sætter jeg i Ord og Gjerning et saadant Exempel for min Familie, at mine Børn voye op med Kjærlighed til Zion og med det rette Begreb om de Principer, paa hvilke Zion er bygget? Mange andre Spørgsmaal af en lignende Natur burde vi gjøre os. Derjom disse kunne blive besvarede tilfredsstillende, saa behøver Ingen at frygte for Edmund-Luckelovens Følger, Constatationsjagen mod Kirken, Statsbevægelsen, „the boom“ (Speculations-Feberen)

som den kaldes, eller noget andet Skridt, der foragtes, enten for eller imod Zion. De Sidste-Dages Hellige behøve under ingen Omstændigheder at frygte, naar de kun leve i Overensstemmelse med, hvad Gud har befaleet dem at gjøre for hans Riges Opbyggelse.

Følgerne af at glemme de indgaaede Pagter.

Men derjom vi forglemme vore Pagter og ringeagte Herrens Undervisning, da kunne vi være visse paa, at vor Stilling bliver farlig for os. Gud lader ikke sine Plauer hindre af noget, men vi ville blive straffede, og de, der vedblive at trodse, ville blive forstuede og miste sin Del af Zions Betsignelser. Naar de, der kalde sig Sidste-Dages Hellige, med fuld Bevidsthed ringeagte de Naad, der ere blevene givne dem, og de forene sig med de Ugudelige og true Zions Fremgang og Fred, da have de Grund til Frygt.

Idet jeg beder Himlens Gud om at stjanke Enhver af Kirkens Embedsmænd, der onske at udføre sin Kaldelse, de Gaver, der tilhører hans Præstedomme, og at udgnyde sin Helligaand over Kirkens Medlemmer, forbliver jeg Eders Broder og Tjener i Kristo Jesu,
Willsford Woodruff.

Paa de tolv Apostles Begne.

Blanding.

Det mest udbredte Sprog paa Jorden er det kinesiske, der tales af over 400 Millioner Mennesker; derefter følger Hinduernes med over 100 Millioner og som tredje i Rækken det engelske, som tales af henved 100 Millioner. Over 70 Millioner russisk, 57 Millioner tysk og 18 Millioner spansk osv.

Ville Jøderne blive indsamlede i Vantro?

(Fra Deseret. News.)

Man kan kun opnaa et rimeligt Svar paa dette Spørgsmaal ved at drøfte det, som er os aabenbaret desangaaende. De fleste Skriftsteder, som hentyde til Indsamlingen af de Udspredte af Juda i de sidste Dage, sige ikke noget, som bestemt vil besvare ovenstaaende Spørgsmaal, medens dog enkelte Skriftsteder hentyde mere eller mindre tydeligt til Jødernes religiøse Tilstand paa den Tid, da den Del af de sidste Dages Værk skal udfolde sig for alle Nationers Blikke.

Mormons Bog er maaske mere tydelig i saa Henseende, end nogen anden Optegnelse, som man nu er i Besiddelse af, og med Undtagelse af de direkte Aabenbaringer, som vi have erholdt gennem Profeten Josef Smith, er den maaske den mest paalidelige Bog, som nu eksisterer, det vil sige med Hensyn til de Principer, som den omhandler. Angaaende den, jagde Profeten selv, den 28de November 1841, idet han talte om en Raads Forjamling, som han havde afholdt med de Tolv: „Jeg jagde til Brødrene, at Mormons Bog er den mest paalidelige Bog, som nu findes paa Jorden og Grundstenen til vor Religion; og et Mennekte vil drages nærmere til Gud ved at efterleve dens Forskrifter end ved nogen anden Bog.“

Det vil derfor nu være paa rette Sted at erfare, hvad Mormons Bog siger i saa Henseende. Der er mange Steder i den, som kunde være passende at anføre, men da vi ikke have Plads for alle, ville vi kun anføre ét. I 2den Nephi, 30, 3—8, siges der, at efterat Optegnelserne (Mormons Bog) ere bragte frem til Hedningerne, skulde mange af dem tro paa den. Dette er bleven opfyldt. Den skulde derpaa brin-

ges til Israels Hns paa Amerikas Land (Lamaniterne eller Indianerne). De skulde ogjaa erholde den og komme til Kundskab om Evangeliet, saa som deres Forfædre besad det. Dette er ogjaa tilbøls opfyldt. Derpaa kommer efterfølgende bestemte Hentydning til Jøderne:

„Og det skal ske, at Jøderne, som ere adspredte, ligeledes skulde begynde at tro paa Kristus, og de skulde begynde at samles ind i Landet; og saa mange, som vilde tro paa Kristus, skulde blive til et behageligt Folk.“

Spørgsmaalet bliver nu, om der hermed menes den Tro, som de orthodoxe (rettroende) Jøder altid have haft i Forventningen af en Messias eller om de ville antage Kristus, som kom i Midten af Tiden. Det sidstnævnte maa mægtelig blive Tilfældet, efter som denne Sinds Forandring vil foregaa i Forbindelse med deres Indsamling eller fort for, og ikke omtales som noget, der længe har eksisteret hos dem.

Det følger ikke nødvendigvis heraf, at Alle eller Størsteparten af dem, som ville blive indsamlede, ville være besjælede af denne Tro, efter som Mange sandsynligvis ville vende tilbage til deres Fædres Land, forventende en Messias, uden derfor at tro, at Jesus var den, som skulde komme. Der kunde ogjaa være andre Bionstandigheder, saa som Familie Forholde og Forretnings Hensyn, som turde bringe Mange til at slutte sig til denne det adspredte Judas Udvandring fra Nationerne for at nedjætte sig i det forjættede Land, men det synes klart at Profeten Nephi mener, at nogle af dem ville blive indsamlede som en Folge af Tro og Lydighed, da disse to Principer ikke godt kunne skilles ad.

I vore Betragtninger over denne Del af de sidste Dages Uddeling, maa vi ikke forglemme, at Evangeliet først skulde tilbydes Hedningerne og siden Joderne. I disse Dage blive de Sidste de Første, og de Første de Sidste. Dette er tydeligt fremfat baade i de gamle hellige Skrifter og i den nyere Tids Aabenbaringer. Derfor ville de Eldste saa en særskilt Mission, efter at de have advaret Hedningerne, for at bringe Budskabet til Joderne. Der er to Betingelser nødvendige for at sætte dette Værk i Udførelse, nemlig Tiden, som kaldes „Hedningernes Tyske“, som der er al Grund til at tro ikke kan være langt borte, og næst en jævgen Omstændighed, ved hvilken Herren vil paa-begynde den Del af denne Uddeling, som vil iværksætte Jodernes Indsamling. Uden Tvivl vil Herren borttage Bantroens Stør fra en Del af dem i det mindste. Derjom de Eldstes Virksomhed bliver udfukkende anvendt blandt Israels Hus, deri indbefattet de egentlige Joder, efter at Hedningernes Tider ere fuldkommede, da er det ikke sandsynligt, at deres Arbejde, under Guds Betsignelse, vil være forgjæves.

Foruden den Omstændighed, at en Del af dem ville tro, saavel som af andre Marsager allerede omtalte, der ville lede til deres Indsamling til det forjettede Land, ville en Del Hebræere blive tvungne af Omstændigheder, som under Forhæets Styrelse paa den Tid ville finde Sted blandt Nationerne til at forene sig med den almindelige store Udvandring. Mange af Profeterne tilkjendegive, at Indsamlingen vil foregaa paa Hevrens og Fortørnelens Dag, da Krig, Blodsudgydelse, Udelæggelse og Falditer efter en natmindelig Maalestok vil findes overalt. Den forunderlige Selvbevarelses Evne, som Joderne have været i Besiddelse af, og som har

vedligeholdt dem som en egen Race gjennem de suundue Tidsaldre, vil være dem til stor Nytte i deres Bestræbelser for at uddgaa de Ulfker, som gaa forud for Menneskenes Soms Komme.

Efterat Joderne atter ere blevne en national Stat, har Profeterne forudsagt, at de ville blive en Gjenstand for almindeligt Had og Forfølgelse. En af Marsagerne til dette Had vil være, at to Profeter ville blive oprejste iblandt dem, som ville have Magt til at udføre store Undergjæringer og forvolde Nationerne, som ere komne op imod Joderne, meget Besvær. Dette er den Fortiaring, som Profeten Josef giver augaende de to Vidner, som omtales i Joh. Ab. 11. Kap.

Kristus vil vise sig, naar Joderne ere i den allerstørste Nød, og befri dem fra deres Sjender. Det er tydeligt, at paa den Tid, da dette sker, vilde maaste Størstedelen være uvidende med Hensyn til Jesus af Nazareth, som deres Befrier. De ville dog snart blive overtydede om, at han, som deres Fædre forsvædede, var i Virkeligheden Kristus, og stor vil deres Bedrøvelse være, fordi han saaledes har været forfattet. Da vil en Nation ligejom blive født paa én Dag, og en Kilde fremspringe til at borttage Urentlighed og den hebræiske Slægt blive født paany af Vand og Maud.

I det vi gjør disse Bemærkninger, har vi ikke benyttet mange Skriftsteder eller henvist meget til Profetieme, men de, som undersøge de hellige Skrifter, ville deri finde, hvad her er bleven anført som Svar paa ovenstaaende Spørgsmaal. Ved at overveje dem i det Hele taget kommer man til den Slutning, at kun en Del af Joderne ville indiamles som en Følge af Tro og Lydighed, medens sandsynligvis det overvejende Flertal vil være mindre gunstigt stillet i saa Henseende.

Den 15de Maj 1888.

Hvorfor „Mormonerne“ ikke lei vænnes fra deres Tro.

(Fra The Deseret News.)

Avisen „Sentinel“, som udkommer i Minneapolis, Winnijota, indeholder for nylig en Artikel angaaende Mormon-Kirkens Autoriteter, og efterat have angivet Antallet paa Biskopper, Lærere og Diaconer, med hvilke den synes at „Utaå er overfyldt“, vedbliver den saaledes:

„Det er ontrent lige saa vanskeligt at omvende en Mormon som en Kineser, og naar det indtræffer, da er han sjældn mere end halv omvendt fra sine Bildfarelser.“

Mange undres over, at saa mange Personer ere ordinerede til Præste, dommet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, men dette vilde ikke synes saa underligt, dersom man rigtigt forstod Manden i og Hensigten med det, man almindelig kalder for „Mormonisme“.

Præstedømmet meddeles saa Mange, fordi det er en Pligt, som paahviler enhver, som annammer Evangeliet, at være Vidue om de Sidste-Dages store Bærf og saaledes en virksom Medarbejder i denne Evangeliets ny Uddeling. Enhver, som er bleven advaret, er pligtig at „advare sin Næste“. Den Tro, som han har annammet, skal „forkyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk“, og det maa gjøres hurtigt, efter som Herren har erklæret, at „han vil forkorte sit Bærf i Retfærdighed“.

Naar Folk tale om Mormonernes Præstevælde, forstaa de næppe, at de dermed i Virkeligheden tale om Selvfyrrelse, da Storstedelen af Mormon-Kirkens mandlige Medlemmer besidde en Grad af Præstedømmet.

Gud havde til Hensigt at gjøre gamle Israël til en Nation af Konger og Præster, og han har i Sinde nu at iværksætte denne Plan med Israël i de sidste Dage.

For Tids „Mormoner“ have et stort Arbejde at udføre, og de kunne ikke gjøre det uden den Nødvendighed, som staar i Forbindelse med Præstedømmet, hvilken er den guddommelige Fuldmagt, som er givet Mennesket til at forkynde Guds Villie og fremme hans Hensigter. De, som ere virksomme i dette Arbejde, vilde erholde Del i den store Belønning, som vil følge ligejaa sikkert som Høsten efter den udsaaede Sæd.

Det er sandt, at det er meget vanskeligt at omvende en „Mormon“ til en anden Trosbekjendelse og at selv de, som tilhueladende ere blevne omvendte, næppe ere det i Virkeligheden. Og hvorfor? En Grund er, at enhver „Mormon“, som i Oprigtighed har forenet sig med Kirken, modtager et indre Vidnesbyrd om sin Religions Sandhed, og dette er af en saa mægtig og indtryksfuld Bestaafenhed, at det gjennemtrænger hans hele Sjæl og bliver saa at sige en Del af hans Væsen. Det overgaar langt de sædvanlige menneskelige Fornuftgrunde, og dog sætter det ikke disse til Side, men antager og harmonerer med dem.

Med dette Hjælpe middel er han i Stand til at veje og sammenligne enhver Sekts Værdomme, som tilbydes ham og kan gjenneisfue og opdage deres Mangler og Afvigelser og derved paaege dem.

Sekternes Være-Systemer have intet Værd for den, som en Gang har faaet virkelig Forstand paa „Mormonismen“, fordi de Sandheder, som de i større eller mindre Grad indeholde, alle ere indbefattede i det System, som han allerede har annannet. Alle sekteriske Religions-Partier have nogen Sandhed i deres Være, men ingen have den uden at være blandet med Vildfarelse. „Mormonismen“ er af den Bestaaffethed, at den i Følge sin Natur optager al Sandhed i sig. Lad Kundskaben end komme fra hvilken som helst Kilde, saa er „Mormonismen“ lig en Magnet, som vil trække den til sig enten det er fra jaakaldt Kristendom, Hedenskab, Videnkab, Filosofi, Politik eller Religion, men den vil modvirke Vildfarelser og bringe dem for Lyset med en jaadan Styrke, at den derved beviser sin guddommelige Oprindelse.

Alle af Mennesker stiftede Religions-Systemer forekomme afstræbte og utilstrækkelige for den, som en Gang har smagt den behagelige hjæleforstikkende Indsyndelse, som „Mormonismen“ giver dem, der annanne den i Oprigtighed; thi den rækker saa langt og indbefatter saa meget, at den forringer alt Andet og gjør det værdiløst i Sammenligning. Der er intet Krav, som Menneskets indre Væsen kan gjøre med Hensyn til Gud og Evigheden, uden at „Mormonismen“ tilfredsstillter det. Den aabner en saa vid Mark for Eftertanke og Undersøgelse jaabel som aandelig Rhdelse, at de indskrænkede, svage, traditionelle, sekteriske Trosbekjendelser synke sammen og forekomme som forvredne Splinter af et Brag i Sandhedens Solskin paa Evighedens ubegrænsede Hav.

Næsten enhver „Mormon“ véd fuld Beised om de forstjellige Religions-Bekjenderes Væresætninger og har gjort sig bekjendt med deres Oprindelse og Værd. Han har „vejet dem og fundet dem for lette“. Den hellige Skrift, som de paaberaabe sig som deres Ketteknor, beviser deres Vildfarelser og at de alle ere afvegne fra Bibelsens Forstrikter. De staa derfor tilbage baade med Hensyn til Organisation, Aand, Principer, Ordinantjer, Myndighed og Magt, naar de bedømmes efter det Ny-Testamente.

Naar en Mand, som en Gang har været et virksomt Medlem i Kirken, taber Troen paa Grund af at forsonne sine Pligter eller ved Overtrædelser, kan han ikke fornustigvis eller i Oprigtighed smelte sammen med nogen Sekt, fordi han har bedre Forstand, og dersom han forener sig med nogen af dem, da er det sædvanligvis af Bevæggrunde, som ikke kunne taale at stilles for det altseende Die. Han kan muligvis blive en ærlig Tvivler om alle Religions-Systemer, men han kan ikke med god Sanvittighed antage nogen af dem som inistfede af Gud, efterat han har været bekjendt med Mormonismen. Det Lys, som en Gang var i ham, kan blive Mørke, og Troen jaaledes kvælt ved Syndens Indvirkning eller som en Følge af Pligt-Forjummelse, men han kan ikke mere have nogen virkelig Tiltro paa Væresætninger, som han har underjagt tilbunds og befundet at være hule og af menneskelig Oprindelse istedetfor at være paalidelige og guddommelige.

Det er disse fejlslagne Bestræbelses paa at gjøre Indtryk paa „Mormo- uernes“ Afsuetser, som sulde jaakaldte kristne Præsters Hjertter med Had og Ondskab. De kunne næppe finde Udtryk stærke nok imod „Mormonernes“

Præstedomme, fordi de ikke kunne rokke dem. Man fordommer istedetfor at drøfte og lyber om dem istedetfor at paavise deres formodede Bildfarelser.

Dette er Grunden til at de, som blive jendte til Utah ved Føngenes Fuldmagt for at gjøre Proselyter blandt „Mormonerne“, næsten udelukkende anvende deres Kræfter paa Ungdommen blandt de Sidste-Dages Hellige. De indse, hvor haabløst det er for dem at forsøge at vende en jaud „Mormon“ eller Sidste-Dages Hellig fra sin Tro og forstaa ogjaa, hvor skrøbelige og urimelige deres egne Læresætninger ere og nære derfor kun Haab om at udrette noget med de Unge, hvem de derfor under Naaste af at give almindelig Skole-Udervisning søge at lede over til deres forskjellige jetteriske Religions-Begreber.

For ethvert tænkende Menneffe burde dette vise „Mormonismens“ Overlegenhed over de andre religiøse Systemer. Det viser, at den har en Kraft ved sig, som er ligejaa mærkbar som dens Udholdenhed; at der er noget ualmindeligt ved den og at den derfor er værd at undersøge, og at den vistnok i en nær Fremtid er bestemt til at blive Gjenstand for omhyggelig og upartisk Undersøgelse istedetfor som nu at forkastes uden at blive hørt eller undersøgt.

Ankomst og Beskikkelser.

De Missionærer, som ankom fra Zion den 4de Maj 1888, ere beskikkede til at arbejde som følger:

I Stockholms Konference: Ludvig Ernström fra Dgden, og Olaf Petterson fra Bemington, Idaho.

I Gøteborgs Konference: A. J. Anderson fra Santaquin, Utah.

I Staaens Konference: J. J. Carlsson fra Pleasant Grove, Utah.

Den 8de Maj ankom J. Poulsen fra Liberty, Bear Lake County, Idaho, og er beskikket til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Emigrationen.

Dette Aars første Emigration vil komme til at afgaa fra Kjøbenhavn den 24de Maj. Priserne ere de samme som forrige Aar, med Undtagelse af at Rejsen til Ny York i Aar er fastsat til 90 Kroner for Vogn og 45 Kroner for Vorn, som kunne gaa for halv Pris.

Emigranterne ville hver behøve 10 à 15 Kroner, jorden dette Beløb, til Kost og andre Udgifter under Rejsen paa Jernbanerne i Amerika.

Kasser og Kuffertter bør være stærke og vel ombundne med Reb, og det er nødvendigt at have Navn og Adresse tydeligt malet paa baade Kasser, Kuffertter og Sække, som ikke kunne tages med i Kjøperne.

Vi paaminde hermed atter, at Emigranter kun kunne medtage 150 Pund for en Vogn og for Andre i Forhold til Billet-Prisen. Vorn under 5 Aar kunne ingen Bagage medføre. Al Overvægt betales med 30 Ore pr. Pund fra Ny York til Dgden.

Generalkonferencen.

General-Konferencen blev afholdt i Salsøstaden fra den 5te til den 8de April, begge Dage inklusive og var meget talrigt besøgt; iår var dette Tilfælde den sidste Dag, som var Søndag. Det store Tabernakel var aldeles overfyldt og alle Sæder vare optagne. Jaavel som enhver Plads, hvor et Menneske kunde staa, var opfyldt af opmærksomme Tilhørere, og det antages, at mindst 12000 Mennesker vare samlede under den uhyre Hvalving.

Det viste sig, at denne Kæmpehal var for lille for de Hellige ved saadanne overordentlige Lejligheder, og at denne Omstændighed vistnok en Gang i Fremtiden vil gjøre det nødvendigt at dele saadanne Konferenc-Roder i flere Afdelinger og fordele Talerne iblandt de forsamlede Mængder, da det næppe vil være muligt at tilfredsstille de Helliges Trang for aandelig Føde paa anden Maade. Det er endogjaa nu vanskeligt for Alle at høre visse Talere, hvis Røst ikke har usædvanlig Styrke, men desmere Effekt har det veløvede Sangkor, bestaaende af flere Hundrede Stemmer, ledsagede af det store Orgels højtidelige Toner, thi i den Henseende svarer Tabernaklet, hvis Hvalving ikke hindres af en eneste Pille, til selv de allerførste Forventninger.

Præsident Woodruff var ikke tilstede, og Apostelen Lorenzo Snow præsiderede derfor og ledede Forhandlingerne. Forinden Lorenzo Snow vare Franklin D. Richards, John Henry Smith, Heber J. Grant og John W. Taylor af Apostlenes Quorum tilstede og ligeledes vare mange ledende Brødre og Søstre komne fra forskjellige Dele af Utah og de omliggende Territorier for at deltage i disse Forhandlinger og derved vise deres vedvarende dybe Interesse for Kirkens Affærer.

De Instruktionser, som bleve givne ved denne Lejlighed, vare udmærkede formedelst deres passende og indtryksvirkende Karakter, og foranstaaende Epistel af Præsident Woodruff paa de Tolvs Regne havde iår en meget indtryksfuld Virkning. Denne jaavel som de forskjellige Talere opmuntrede og søgte at lede Synderne til Omvendelse og med Haab at se hen til Guds Barmhertighed, idet han har lovet Naade til dem, som omvende sig og afstaa fra deres Synder. Frelsens Plan i sin omfattende, liberale og vidtgaende Egenkab blev særlig fremstillet i det klareste Lys, medens de Naamindelser, som bleve givne om at vise Barmhertighed og være godgjørende mod alle Mennesker og iår indbyrdes som Brødre og Søstre, ikke kunne fejle at have stor Indflydelse paa Tilhørerne. Det paavistes, at den nærværende Tids Prover og den Modstand, som de Hellige møde fra mange Sider, stammede fra en og samme Grund-Marsag. De Hellige bleve derfor opmuntrede til at være trofaste og aarvaagne og til at efterleve den højere Lovs Principer og ikke søge at tage sig selv til Rette, naar de lide Uret.

Det er næppe muligt tilfuldelig at vurdere de Instruktionser, som bleve givne. Nødvendigheden af at Enhver maa leve saa oprigtig og strengt i Overensstemmelse med sin Pligt, at han selv kan have Lys nok til at modstaa Fristelser og Bilsfarelser, blev paavist, og naattet de nærværende truende Udsigter hentes dog alle Talerne at være inspirerede af Haabet om et godt Udsald paa disse Prover og Sandhedens fuldstændige Sejr over alle Hindringer i en nær Fremtid.

Konference Møde i Kristiania.

Mødet aabnedes Tordagen den 28de April paa sædvanlig Maade i det med Blomster og Flag festligt jynkede Lokale.

Præsidenten for den skandinaviske Mission, N. C. Hlgare, og næsten alle Forstandere og Missionærer, som virke i Konferencens forskjellige Gren, vare tilstede; kun fra Trondhjem og Tromsø vare ingen Repræsentanter.

Præsidenten for Kristiania Konference, H. J. Christiansen, foreslog H. Kofleby som Skriver under Konference-Mødet. Enst. vedtaget.

Efterat have budt de Tilstedeværende velkomne og omfattet Herrens Velsignelse over dem, som vilde komme til at tale, jaavel som de, der vilde høre, opfordrede han Brodrene til at afgive deres Rapporter. Forstanderen for Arendals Gren, Eldste N. Johnsen, afgav da Beretning om Forholdene der. Han og Eldste C. N. Dorius, som havde været hans Medarbejder siden sidste Konference-Møde, havde haft mange Besværligheder at overvinde paa Grund af den strenge Vinter; de havde dog gjort sig Flid for at jprede Evangeliets Budskab jaavidt som muligt og havde fundet Anledning til at bære deres Vidnesbyrd paa flere nye Steder, og han havde gode Forhaabninger om Fremtiden, da mange troede deres Vidnesbyrd.

Forstanderen for Hedemarkens Gren, Eldste C. Eriksen, berettede, at han havde besøgt de Hellige med Undtagelse af nogle Jaa. De havde intet fast Forsamlings Sted i den Gren, men Missionærerne maatte vandre fra Sted til Sted. To Personer vare tillagte Menigheden ved Daab siden sidste Konference, og Brodrene havde fundet An-

ledning til at prædike Evangeliet paa nye Steder; de havde modt nogen Modstand og været truet med Arrest, men havde alligevel baaret deres Vidnesbyrd for Tusinder, og nogle Personer troede, som han haabede vilde adlyde det i en nær Fremtid.

Eldste L. J. Holter, Forstander for Frederikshalds Gren, berettede om Tilstanden der, at en Person var bleven døbt siden sidste Konf. Han havde søgt efter bedste Evne at gjøre Folket i Frederikshalds By bekendt med Evangeliets Principer og afholdt Forsamlinger regelmæssigt i det der lejede Lokale og havde ogsaa haft Søndags Skole for de Ulge.

Eldste J. A. Hendritsen fra Bergen sagde, at den By havde nogle Fortrin fremfor de fleste andre Dele af Landet, idet at den havde Baud, medens Jø og Enc bedækkede andre Steder. Skjønt Menneſke-Frygt afholdt Mange fra at adlyde Evangeliet, havde han dog gien-nem Vinterens Løb døbt 8 Personer, som viste sig at være gode Hellige.

Eldste C. Olsen, Forstander for Frederiksstads Gren, havde ligeledes søgt at jprede Evangeliets Principer iblandt Folket, dog vare Frufterne tilshnelabende ringe, idet kun én Person var bleven døbt siden sidste Konf. Ingen Forjøl-gelse havde fundet Sted, skjønt Folket havde været tilskyndet til det af lekerikke Prædikanter; Forsamlinger havde været afholdte regelmæssigt.

Eldste A. L. Skande, Forstander for Drammens Gren, sagde, at han havde virket i Forening med Brodrene Folkman, Kofleby og Andrejen i nævnte Gren, som indbefatter et meget stort Land Distrikt og flere Kjøbstæder foruden Drammen jaa som Kongsbjerg og Honefjøs

m. fl. De Hellige boede meget adspredte, men Alle vare besøgte, og mange Forsamlinger vare blevne afholdte paa forskjellige Steder, dels hos de Hellige og dels hos Fremmede. Sex Personer vare blevne døbte for nylig, men den strenge Kulde havde hindret Daabens Udførelse igjennem Vinterens Løb, da nemlig alle Vandene vare forvandlede til Is.

Præsident H. J. Christianen bemærkede, at paa Grund af den lange Afstand og Rejse Omkostningerne o. s. v. kunde Forstanderne for Trondhjems- og Tromsø-Grene ikke være tilstede. Han havde modtaget kristelig Rapport fra disse Steder, hvoraf det fremgik, at mange Forsamlinger havde været afholdte, og skjønt Præsterne havde gjort sig Umage for at hindre Folk fra at undersøge Mormonismen, saa havde Brodrene dog faaet Anledning til at vidne for mange Menneſter. Tromsø Gren strækker sig meget langt mod nord og helt ind til den russiske Grænse, og Landet er gjenneſjuret af brede Fjorde, hvilket gjorde det koſtbart og vanskeligt at komme frem. Dertil havde Sneen søjet andre Hindringer, idet den var falden indtil 5 Alen dyb. Der eksisterede megen Fordom mod Mormonismen, men ved at udbrede vore Skrifter var det lykket at vinde nogle oprigtige Sjæle. Tre Personer vare døbte siden sidste Konf., og de saa Hellige, som boede saa nær de frosne Regioner, vare alligevel varmhjærtede og gjorde alt, hvad de kunde, for at understøtte Bærkets Fremme og afhjælpe Brodrenes Fornødenheder.

Præsidenten fortjatte og afgav Beretning om Kristiania Gren. Forsamlinger afholdtes regelmæssigt og havde været godt besøgte af baade Hellige og Fremmede. Sytten Personer vare tillagte Menigheden ved Daab i Løbet af Vinteren; det lokale Præstedomme havde

været en god Hjælp, idet de altid havde vist sig villige til at afholde Forsamlinger, hvor Velsighed gaves. De forskjellige Foreninger havde haft regelmæssige Møder og udrettet meget Godt. I Forbindelse med at omtale Sofirenes Missions Virksomhed nævnte han en Sofier Sophie Johansen, som selv havde søgt 2120 Skrifter af forskjellige Slags til Fremmede. De havde ogsaa ved at besøge de Syge og de Fattige udrettet meget Godt. Der havde ikke været nogen Forsølgelse, og skjønt han og flere andre Brodre havde været paa Forhør for Politiet angaaende Udførelsen af sakramentale Handlinger, saa troede han dog, at det vilde have gavnlige Følger for Bærkets Fremme.

Mødet sluttede derpaa med Sang og Bøn.

Søndag Formiddag Kl. 10 aabnedes Konference-Mødet igjen med Sang og Bøn, hvorpaa Eldeste C. R. Dorius, uurejsende Missionær i Arendals Gren, og Eldeste C. D. Folkman, Missionær i Drammens Gren, talte og bare Vidnesbyrd om, at dette Bært var grundlagt af Herren og ikke af Menneſter, den levende Tro, jagde de, som de Sidste-Dages Hellige havde annammet, viste sig i gode Gjerninger og ledjagedes af Guds Kraft ligesom i forrige Dage. Saliggjorelsens Plan var evig, men blev nu atter forkyndt Menneſkene som et advarende Budskab, inden Herren udgyder sine Straffedomme over de Ugudelige.

Præsident N. C. Flygare bemærkede, at Menneſkene i Almindelighed havde mange fejlagtige Begreber om de Sidste-Dages Hellige. Han betragtede de tilstedeværende Benuer, der ikke tilhørte vort Samfund, som fornøjtige Folk, der selv vilde undersøge vore Lærdomme, og de vilde derved finde, at vore Principer ere af en liberal og omfattende

Karakter ligejom Gud, vi tilbede. Mange tro, at Menneskenes evige Skjæbne afgjøres i dette Liv uden nogen Mulighed for en Forandring efter Døden, thi, siige de, „hvor Træet falder, maa det ligge“. Bibelen, jaavel som Guds Aabenbaringer i de sidste Dage, lære os noget Andet. Fornuften, som Gud har givet os, lærer os noget Andet, og Guds Mand, som er Lyg og Kjærlighed, giver os bedre Begreber om Guds omfattende Frelsings Plan. Den Gang vi vare smaa Born, tænkte vi os mange Ting ganske anderledes, end vi nu gjøre, og mange dumme Begreber ere blevne opklarede. Vi have ikke forstaaet andet af vor Børne-Lærdom end det, som var uoverensstemmende med Bibelen. Vi bleve, til Exempel, lærte i vor Børndom, at Gud ikke havde et Legeme, ihvorvel Bibelen lærer os, at „Gud skabte Mennesket i sit Billede“. Frelseren, som var Guds enbaarne Søn, var „Faderens Afglans og hans Bysens udtrykte Billede“. „Herrens Kost“ har været hørt paa Jorden og Lovens Ord paa de første Stentavler vare skrevne med Herrens egen Finger“, og Paulus taler om, at „vi ere Guds Slægt.“ Som Born bleve vi lærte, at Jesus Kristus var Verdens Frelser, og den Tro have vi endnu; thi uden Kristi Forjoning maatte Menneskene dø, ikke alene timelig, men ogsaa aandelig. Det, som især udmærker os fra de kristne Sekter, er Troen paa Aabenbaring, thi vi siige nemlig, at Herren har atter talet i disse vore Dage. Naar vi læse Bibelen, lære vi, at Herrens Veje ere en evig Dngang, og at Menneskene altid bleve stedte i store Ulykker, naar han ophørte at vejlede dem.

Fornmiddags Mødet sluttedes derpaa med Sang og Bøn.

Søndag Eftermiddag Kl. 2 aabnedes Forsamlingen atter paa sædvanlig Maade,

hvorpaa Eldsterne A. Johnsen og A. V. Skandte talte opmuntrende og belærende. Sidstnævnte sammenlignede Evangeliet med en Edelsten af stor Værdi, men som af de Ukyndige ofte trædes under Fødder. Frelseren lignede det ved en kostelig Perle, som en Mand fandt paa en Ager, og for at erholde den gik han hen og fulgte alt det, han ejede, og kjøbte den Ager, hvori Perlen var at finde, o. s. v.

Præsident Christianen oplæste derpaa den samlede Rapport, hvoraf det fremgik, at Kristiania Konference er inddeelt i 9 Grene, og at 12 Eldste fra Zion have virket som Missionærer og ligeledes 4 af Landets Sonner. Der findes 2 Døerpræster, 10 af de Halvfjerds, 56 Eldster, 31 Præster, 29 Lærere, 9 Diaconer og 634 Medlemmer, i alt 771 Sidste-Dages Hellige. 41 vare døbte, 3 døde, 1 emigreret og 14 udelukte siden sidste Konferencemøde.

Forsamlings Lokaler lejes paa 8 Steder, og der ere 8 „Kvindelige Hjælpeforeninger“, 4 „Unge-Mænds“ og 2 „Unge-Damers Dannelses Foreninger“ organiserede og i Virksomhed.

Han udtalte sin Tilfredshed med Brodrenes Virksomhed jaavel som de Helles Bestræbelser for at fremme Herrens Værk og ønskede, at Gud vilde tilføje sin Belsignelse.

Mødet sluttedes Kl. 4 med Sang og Bøn.

Søndag Aften Kl. 6 aabnedes Slutnings Mødet med Sang og Bøn, hvorpaa Eldste E. Erikson fremstod og udtrykte sin Takskyldighed til Gud, fordi han var født i denne vigtige Tidsperiode og var bleven agtet værdig til at være et Vidne om Guds Værk. Skjønt det lille Folk, som er samlet i Utah, er mere eller mindre omtalt i alle Dele af Verden, saa er det dog ikke rigtigt forstaaet; Folk i Umindelighed

havde i alle Tidsalder haft ondt for at tro, naar Herren aabenbarede noget til sine Tjenere; de kunde end ikke tro Guds Son, da han stod midt iblandt dem, skjønt Profeterne, som de jagde, at de troede, havde forudagt mange Omstændigheder i Forbindelse med hans Komme, som nøjagtigt vare gaaede i Opfyldelse for deres Tjue. Saaledes er det ogsaa nu; Herren har talt, Engle har besøgt Jorden, og Profeter have forkyndt denne Slægt Guds Ord, men kun Faa ville tro eller adlyde.

Præsident Christian Jensen foreslog derpaa, at Menigheden opholder ved deres Tro og Bommer alle Kirkens Autoriteter, enhver i den Plads og Kaldelse, som de nu indehave, og følgende Brødre at blive løste med hæderlig Anerkjendelse af deres Arbejde, nemlig C. H. Dorins, L. J. Holter, Olaf Andresen, Arne Arnesen og H. Kofleby.

Præsident Ishygar henlebede Forsamlingens Opmærksomhed paa de i Mødet gjorde Forslag om at anerkjende og opholde Kirkens Embedsmænd i vor Tro og Bommer. I denne Kirke have Mænd og Kvinder lige Stemmeret, hvilket beviser Liberalitet i Kirkens Styrelse; han omtalte den Mangel paa Frihed, som endnu herskede i nogle af Europas Lande, idet Folket ikke maatte dyrke Gud efter deres Samvittigheds Bydende; intet havde bragt mere jorgelige Følger blandt Menneskene end deres Religions Stridigheder, hvorved Blod tidt har flydt strømmende, og det er statistisk bevist, at 7—8 Millioner Mennesker ere omkomne under Krige og Kjøtter Forfølgelser mellem Katholiker og Protestanter. Herrens Evangelium er et Fredens Budskab og et Forberedelses Værk for Indførelsen af den store Fredsregjering, det tusiindaarige Rige paa denne Planet, naar Menneskene skulle undanne deres Synd til Segle

og deres Sværd til Hatter, og Jagen mere skal lære at jøre Krig eller fordarve noget paa hele Guds hellige Bjerg. Da skal Jesus regjere som Kongers Konge og Herrers Herre blandt sine Udvalgte paa Jorden. Lutherske Kristne have sine egne Ideer om Evigheden og sende sine Døde til Himlen, derjom de ere gode, og til Helvede, derjom de ere onde, men Katholikerne ere ikke ganske af denne Anskuelse, men have en Stjærnsild for deres Døde, hvor fra de dog kunne løses ved Sjælemesser, som atter kunne betales med Penge. De Sidste-Dages Hellige have Guds Ord, talt gennem hans Tjenere i gamle Dage jaavel som i vore Dage, til Vejledning og ere derfor ikke udsatte for Tvivl. Peter lærte, at de, som vare gjenstridige i Noe Dage, bleve besøgte af Jesus, medens hans Legeme laa i Graven. Ved hans Fødsel forkyndte Englene, at de havde et godt Budskab, som vedkom alle Folk. Den kristne Verden, som er delt i mange stridende Partier, trættes om dette og andre Principer, som de ikke hade Plads for i deres indskrænkede Lære Systemer; deres Dogmer (Væresætninger) ere opstillede ligesom Sten Monumenter i deres Tempel, og der er ikke Plads for dette op-højede Princip, som viser Guds store Naade og Barmhjertighed imod alle sine Skabninger, enten de have levet i en Tidsalder eller i en anden. Evangeliet var bygget paa Barmhjertigheds Principer og efter en Plan, som er evig og uforanderlig. Derjom det var nødvendigt i fornufts Dage at tro paa Gud, omvende sig og at blive døbt med Reddhyppelses Daab, saa er det ogsaa nødvendigt nu. Barmdaab finder ingen Støtte i den hellige Skrift, men er kommen til os gennem Tradition fra vore Fædre, og det var derfor nødvendigt at give Afspald paa denne Bildfarelse;

thi, „hvo, som afviger og ikke bliver i Kristi Lærdom, haver ikke Guds, men hvo, som bliver i Kristi Lærdom, haver baade Faderen og Sønnen“. Han gav de forsamlede Fremmede det Raad at søge videre Oplysning om „Mormonismen“ hos Mormonerne, thi det kunde ikke ventes at vore Modstandere vilde fremstille os eller vore Lærdomme i det rette Lys, ligesaa lidt som Føderne vilde have fortalt om Jesu virkelige Karakter og Lærdomme, efter at de havde forstøjet ham som en Bedrager.

Præsident Christianen gjorde derpaa nogle Slutnings Bemærkninger og bar sit Bidnesbyrd om, at Josef Smith var en Guds Profet, til hvem Herren havde sendt hellige Engle som Forberedelse for sin Gjenkomst til Jorden.

Konferencen sluttedes derpaa med Sang og Bøn.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes et Extra-Møde for Præstedømmet. Præsident Christianen oplæste den finansielle Rapport, som blev antaget enstemmig, hvorefter nogle Brodre, der ikke havde haft Anledning til at tale under Konference-Moderne, indtrykte sine Følelser og Anskuelser, som stemmede overens med de andre Brodres Taler.

Præsident Flygare gav Raad og Oplysninger til Brodrene, og blandt andet angaaende Tiende Loven, at de ved at opfylde den vilde sikre sig Ret til Herrens mest udvalgte Velsignelser; han sagde, at det ogsaa var meget nødvendigt at rette sig efter ethvert Bink, som blev os givet af de rette Anthoriteter.

Præsident Christianen takkede de Hellige for deres Liberalitet i at logere og besjise Brodrene, hvorefter Mødet hævedes med Afhyngelse af en Salme, og Bøn af N. V. Skanke.

Blandinger.

En Kæmpekoncert. I St. Louis blev der nylig givet en Kæmpekoncert til Fordel for Grundlæggelsen af et Bøjshus. Orkestret, som bestod af ikke mindre end to Tusind Instrumentalister, var forstærket med 8 Kanoner. Paa Programmet forekom der bl. a. en Folla for Korset, der blev ndført af hundrede Kornettister med Akkompagnement af Orkester. Nationalsangen udsortes først pianissimo af Streng- og Mesjinginstrumenter, derefter fortissimo af hele det vældige Orkester med Artillerisalver. Saa kom der et Pilgrimskor af 150 Bannere og Valdhorn med Akkompagnement af juldt Orkester. Anden Akts Finale af „Trubaduren“ blev ndført af hele Orkestret og Trommer med Akkompagnement af et halvt Hundrede Ambolte og Artilleri og den store Finale af alle de forenede musikalske Kræfter i Forening. Denne mærkelige Musikfest, der fandt Sted i den zoologiske Have, indbragte over 100,000 Kroner — og dermed var Hensigten opnaaet.

Indhold.

En Epistel	241	Antomst og Bestikkelse	250
Bille Føderne blide indsamlede i Bantro	246	Emigrationen	250
Ked. Bem.:		General Konferencen	251
Hvorfor „Mormouerne“ ikke set vønnes fra deres Tro	248	Konference Møde i Kristiania	252
		Blandinger	256

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Vorengsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (R. Petersen).